

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА, СЛУЖБА В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

УДК [81:101:35-027.21] (477)+(1-87)

І. М. Плотницька,
*кандидат філологічних наук, професор,
професор кафедри парламентаризму
та політичного менеджменту,
Національна академія
державного управління
при Президентіві України*

Д. Ю. Мостова,
*магістрант, Національна академія
державного управління
при Президентіві України*

ПОНЯТТЯ “МОВНА ОСОБИСТІТЬ” ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІНЦЯ В УКРАЇНСЬКИХ І ЗАРУБІЖНИХ ДЖЕРЕЛАХ

Мовну особистість розглянуто на рівні міжкультурного аспекту, а саме – досліджено особливості формування мовної особистості в українській і зарубіжній лінгвоспільнотах, які мають неоднакові світосприйняття та мовні системи. Дослідження мовної особистості дає змогу розширити уявлення про це явище в публічному управлінні.

Використання зарубіжного досвіду сприяє узагальненню та практичному втіленню кращих європейських практик. Мовна особистість характеризується як багатоаспектне мовне явище. У міжкультурній комунікації вона виявляє національну та культурну специфіку комуніканта, його культурний менталітет і спосіб мислення.

© Плотницька І. М., Мостова Д. Ю., 2018

Ключові слова: мова, особистість, мовна особистість, державна служба, публічні управлінці.

I. M. Plotnytska,

Candidate Phil.Sci professor, Department of parliamentarism and political management, National Academy for Public Administration under the President of Ukraine

D. Yu. Mostova,

Department of parliamentarism and political management, National Academy for Public Administration under the President of Ukraine

CONCEPT “LINGUISTIC PERSONALITY” OF THE PUBLIC SERVANT IN UKRAINIAN AND FOREIGN SOURCES

The urgency of the work is that it is executed on a modern basis. The linguistic personality is considered at the level of the intercultural aspect, namely, the peculiarities of the formation of the linguistic personality in the Ukrainian and foreign linguistic societies, which have different world perceptions and language systems. The study of linguistic personality allows you to understand the concept of this phenomenon in public administration.

Using of foreign experience promotes generalization and practical implementation the best European practices. A linguistic personality identity as a multidimensional linguistic phenomenon. The cultural mentality and the way of thinking are main indicators of intercultural communication.

Key words: language, personality, linguistic personality, public service, public servants.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку науки та суспільства мовну особистість слід розглядати з погляду комунікативної лінгвістики, культурної та соціолінгвістики, публічного управління. Поняття “мовна особистість” визначає відношення мови до індивідуальної свідомості та світосприйняття. Кожна особистість проявляє себе та свій суб’єктивізм не лише життєдіяльністю, а й комунікацією, що реалізується завдяки мові та дискурсу. Уведення в науковий ужиток поняття “мовна особистість” як рівноправного об’єкта вивчення дасть змогу інтегрувати розрізнені та відносно самостійні властивості мови. Проблема формування мовної особистості є комплексною, оскільки мовну особистість вивчають соціологи й філософи, психологи та лінгвісти. Вона передбачає розгляд таких питань: а) взаємодія особи з

іншими людьми в суспільстві; б) основні чинники, що впливають на формування особистості; в) роль мови в процесі навчання тих, для кого вона є рідною, спорідненою чи іноземною. Важливість дослідження мовної особистості публічного управлінця обґрунтована об'єктивними суспільними потребами, а саме необхідністю:

– дослідження особливостей формування мовної особистості публічного управлінця в проекції публічного управління та адміністрування;

– вивчення психологічних, соціологічних і культурологічних чинників, що сприяють формуванню мовної особистості публічного управлінця;

– виявлення особливостей функціонування лексичних і граматичних засобів у мові публічного управлінця.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою. Мовна особистість досліджується в різних наукових дисциплінах: психології та психолінгвістиці, педагогіці та дидактиці, лінгвокультурології, соціолінгвістиці, семіотиці, когнітивній лінгвістиці. Відомі дослідження, які присвячені окремим типам мовної особистості: емоційна мовна особистість, елітарна мовна особистість, психотехнічна мовна особистість. Тому в багатьох наукових працях українських і зарубіжних дослідників ця категорія розглядається на основі її мовної та комунікативної компетентності.

Отже, мовна особистість відображається як багатшарове та багаторівневе явище, що містить семантичний, когнітивний і мотиваційно-прагматичний рівні.

Мета статті полягає у дослідженні визначень сутності поняття “мовна особистість” публічного управлінця в українських і зарубіжних джерелах. Останнім часом дедалі частіше вживається поняття “мовна особистість”. І не випадково, оскільки без нього складно пояснити явища мовної поведінки осіб, зокрема публічних управлінців. Але оцінити значущість поняття “мовна особистість” поки що важко, бо воно порівняно нове та малодосліджене. Немає ні цілісної теорії, ні єдиного розуміння терміна. Різні дослідники вкладають у це поняття різний зміст.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поняття “особистість” характеризує суспільну сутність людини, пов'язану із засвоєнням різноманітного виробничого та духовного досвіду

суспільства. Вона виявляється та формується у процесі свідомої діяльності й спілкування. Поєднує в собі риси загальнолюдського, суспільно значущого й індивідуального, неповторного [12].

У філософії мовну особистість розглядають як системне утворення, що визначається сукупністю безперервної взаємодії між собою знаків, символів, властивостей і дій індивіда. Мовній особистості як системі властиві такі якісні характеристики: доступність, комунікативність, дієве ставлення, пізнавальні мотиви, демонстративність, реальність, естетична спрямованість, ментальність тощо [4].

Отже, у філософії систематизуються властивості особистості, що дають змогу характеризувати її як мовну, правову тощо.

У психологічній науці поняття “мовна особистість” вивчається в межах такої галузі, як психолінгвістика, при цьому увага дослідників зосереджується на емоційних і мотиваційних проявах особистості та її структурі. До вивчення мовної особистості зверталися Л.Засекіна, В.Карасик, В.Красних, М.Макаров.

Мовна особистість – це людина, яка володіє сукупністю здатностей і характеристик, що зумовлюють створення і сприйняття нею текстів (висловлювань), що вирізняються мірою структурно-мовної складності й глибиною і точністю відображення дійсності [5, с. 76].

У зарубіжний науковий обіг поняття мовної особистості ввів В.Виноградов. Головним фокусом досліджень ученого була мова художньої літератури та прийоми конструювання “художньо-мовної свідомості”. Вивчаючи співвідношення та взаємодію таких категорій художнього твору, як мовна особистість, художній образ і образ автора [5, с. 78], учений розробив два шляхи вивчення мовної особистості – особистості автора й особистості персонажу.

Теоретичне осмислення феномену, позначеного цим словосполученням, відбулося лише у 80-х рр. ХХ ст., зокрема у працях Г.Богіна, який створив параметричну модель мовної особистості, абстраговану від індивідуальних розбіжностей людей і специфіки відомих цим людям мов. Поняття мовної особистості дослідник уважав центральним поняттям лінгводидактики і розумів під ним “людину, яка розглядається з погляду її готовності виробляти мовленнєві вчинки, створювати й сприймати твори мовлення” [3, с. 1].

Питання передумов та “первинності” введення поняття “мовна особистість” у науковий обіг вивчали такі дослідники, як: Г.Штейнталь, В.Вундт, О.Потебня, О.Шахматов, К.Ажеж, С.Петров, М.Бірвіш, Е.Косеріу, В.Виноградов, Ф.Буслаєв, Р.Будагов та ін. Серед розробників проблеми мовної особистості називають Л.Вайсгербера, О.Леонтєєва, Ю.Караулова, Г.Богина, Д.Леонтєєва, А.Пузирьову, К.Красних та ін. До цієї проблеми звертаються Ф.Бацевич, І.Сусов, В.Гак, Т.Дрідзе, Я.Луп’ян, С.Сухих, Р.Нортон та ін.

Теорія мовної особистості Ю.Караулова [7] не лише синтезувала перспективні сучасні наукові підходи до вивчення мови, а й надала поняттю “мовна особистість”, що розглядається вже в роботах В.Виноградова [5] та Г. Богина [3], парадигмальний статус.

Загальновідома концепція мовної особистості полягає в тому, що мовна особистість репрезентує себе як *homo loquens*. Здатність використовувати мову, відповідно, *homo sapiens*. За цією концепцією мовну особистість розуміють як сукупність навичок і характеристик людини, які розрізняють ступінь структурної та мовної складності й точного відображення дій [7, с. 38].

З цього визначення Ю.Караулова можна зрозуміти, що мовна особистість – це узагальнений образ носія культурно-мовних цінностей і комунікативних значень дій, знань і поведінкових реакцій. Усі ці параметри виявляються в мові особистості. Виокремлюємо три рівні в структурі мовної особистості: вербально-граматичний (сукупність мовних засобів вираження певних значень), лінгвокогнітивний, чи тезаурусний (система понять, концептів та інших одиниць, що містить “мовна картина світу”), і мотиваційний, чи прагматичний (система цілей, мотивів, пов’язаних із комунікативною діяльністю мовних особистостей) [7].

Однак мовна особистість публічного управління – не лише особистість професіонала. Для професійних мов, як правило, характерні комунікативна замкнутість, адресність. Професійна мова публічного управління вирізняється комунікативною важливістю, зумовленою функціями публічної служби: це мова, якою говорить влада. Мова – потужне знаряддя влади, яке відіграє важливу роль у забезпеченні діяльності держави та формуванні державної ідеології [14, с. 10].

Нині можна констатувати, що поняття мовної особистості вийшло за межі лінгвістичного й отримало розвиток в інших напрямках лінгвістичної науки, об'єктом яких є комунікативна діяльність людини. З метою теоретичного осмислення цього феномену, В.Красних вважає за доцільне виділяти чотири різновиди особистості, яка володіє певною мовою:

1) “людина, яка говорить” – особистість, одним із видів діяльності якої є мовленнєва діяльність, що містить як процес породження, так і процес сприйняття мовленнєвих творів;

2) мовна особистість – особистість, яка виявляє себе в мовленнєвій діяльності, володіючи певною сукупністю знань і уявлень;

3) мовленнєва особистість – особистість, яка реалізує себе в комунікації, обираючи та здійснюючи ту чи іншу стратегію і тактику спілкування, а також обираючи та використовуючи той або інший репертуар засобів (як суто лінгвістичних, так і екстралінгвістичних);

4) комунікативна особистість – конкретний учасник комунікативного акту, що діє в реальній комунікації [10, с. 50–51].

У теорії мовної комунікації мовну особистість трактують як “іманентну ознаку особистості – носія мови й комуніканта, що характеризує її мовну й комунікативну компетенцію та їх реалізацію у процесах продукування, сприйняття, розуміння й інтерпретації вербальних повідомлень, текстів і комунікативній взаємодії” [14, с. 107].

Так, мовна особистість в українських наукових джерелах вивчає соціальну та функціональну диференціацію мови, мовні підсистеми, зокрема соціальні діалекти та жаргонізми. Державна служба визначається як публічна, професійна, політично неупереджена діяльність із практичного виконання завдань і функцій держави.

Апелюючи до досвіду зарубіжних країн, зазначимо, що саме в німецькомовних працях уперше розглядає поняття мовної особистості Л.Вайсгербер і надає людському чиннику в дослідженні мовної особистості великого значення, оскільки людину аналізує в сукупності з її рідною мовою. Рідна мова індивіда зображає формування мовної картини світу (“мовне формування світу”) [19, с. 33].

Мовна особистість у міжкультурній комунікації виявляє національну та культурну специфіку комуніканта, його культурний

менталітет і спосіб мислення, його погляди на когнітивні й мовно-комунікативні норми та вплив таких думок на здійснення процесу міжкультурної комунікації [8; 16; 17].

Як ми розуміємо, процес міжкультурної комунікації часто відбувається між різними індивідами, які належать до різних суспільств і визначаються типовими різноманітними культурними та лінгвістичними особливостями. Кожен налаштовується зрозуміти іншого в усій його відмінності. Проте такому взаємопорозумінню можуть перешкоджати різноманітні хибні інтерпретації.

А.Фрейм розглядає мовну особистість у міжкультурній комунікації як культурний, мовний і національний багаж [18, с. 24]. У межах міжкультурної комунікації мовну особистість можна розглядати з таких поглядів: колективність та індивідуальність, універсальність і національна специфіка, соціальне значення та статус, менталітет, рівень володіння мовою, тезаурус, концептосфера, картина світу, мовна поведінка [12, с. 100].

У ХХ ст. в Японії виникла теорія “мовної особистості”, основна мета якої полягала у вивченні поведінки людини в одному з її проявів, а саме – мові. У контексті цієї теорії Інститут рідної мови Японії постійно проводив дослідження з цього питання з метою вивчення наявної в суспільстві мови, а також ставлення носіїв до різних мовних дій, співвідношення усної та писемної мови [13].

Формування мовної особистості у Франції полягає у втручанні державних органів у мовну діяльність суспільства, що сприяє зміцненню престижу французької мови у світі. Роль міністерських комісій із термінології і неології полягає в тому, що вони вивчають усе те нове, що характеризує лексику і фразеологію сучасної французької мови, розробляють проблеми, які стосуються аналізу інновацій у лексикографічному, лексикологічному та словотвірному аспектах.

На державному рівні проводиться значна робота в галузі неології. Поява постанов з термінології викликана необхідністю впорядкувати процеси творення і запозичення нових термінів, які порушують загальні проблеми сучасної французької мови [11].

Зазвичай, зміст кожної мовної особистості, зокрема і публічного управління, містить такі компоненти:

1) система життєвих і мовних цінностей чи значень, які зображають мовну картину світу, національні особливості та духовну ієрархію концептів;

2) культурологічні компоненти – ефективний засіб підвищення інтересу до мови, сприяння культурним фактам, що пов’язані з правилами мовної поведінки і вивчення мови;

3) особисті компоненти (індивідуальні), які глибоко наявні в кожній людині [5, с. 64].

Вивчення мовної особистості публічного управління може бути “наскрізною” темою різних досліджень та об’єктом наукового аналізу з погляду міждисциплінарного підходу.

Публічні управлінці – численний соціальний прошарок, який професійно забезпечує виконання повноважень державних органів влади. Загальна кількість працівників, зайнятих в органах державної влади станом на 01 січня 2017 р., за даними Управління стратегічного планування та інформаційно-аналітичного забезпечення Національного агентства України з питань державної служби, становить 234 756 осіб.

У сучасній науці основна увага концентрується на процесі взаємодії людини як представника соціуму та його соціально-мовного портрета в цілому.

Професійна мова публічних управлінців – одна зі складових формування мовної особистості, важливий інструмент професійної діяльності, що реалізується в їхньому офіційному інституціональному спілкуванні, специфіка якого полягає в забезпеченні ефективного управління державою та її інститутами.

Мовне спілкування – спільна риса у формуванні “мовної особистості”, що простежується в українських і зарубіжних джерелах. Виконуючи свої службові обов’язки, публічні управлінці займаються такими видами діяльності:

- спілкуються з колегами, відвідувачами – і особисто, і телефоном;
- проводять службові наради та переговори;
- виступають перед громадськістю та ЗМІ;
- оформлюють організаційно-розпорядчі документи.

Отже, на основі комунікативних потреб публічних управлінців можна визначити спектр знань, умінь і навичок, які

можна набути в результаті навчання, та окреслити мовну модель управління. Публічний управлінець – представник держави, від імені якої він здійснює посадові обов’язки на державному рівні, тому мовна культура та сама мова – важливий компонент професійної діяльності. Від рівня культури мовлення публічного управління залежить репутація установи, в якій він працює, і авторитет органу державного управління в цілому.

Щодо формування мовної політики в Європейському Союзі (далі – ЄС), то вона містить прихований принцип: кожна країна-член може запроваджувати на рівні ЄС одну офіційну мову (“одна країна – одна мова”).

В Україні діє Закон “Про засади державної мовної політики”, який займається врегулюванням цього питання. У зв’язку з набранням чинності Закону України “Про державну службу” суттєвих змін зазнав порядок вступу на державну службу. Так, однією із загальних вимог до осіб, які претендують на вступ, є вільне володіння державною мовою, атестацію яких проводить уповноважений вищий навчальний заклад.

Щодо позиції країн-членів ЄС, першочергова мета – збереження культурної ідентичності кожної з країн, на сьогодні 24 мови рівноправно використовуються та визнані офіційними. Така позиція сприяє уникненню нівеляції відмінностей у культурних і мовних сферах у тих держав, народів, які об’єдналися, – політично, економічно й культурно, з основною метою зберегти мир у сучасному складному світі, передусім у Європі, створити найсприятливіші умови для прогресивного духовного багатства й матеріального достатку [11].

З огляду на багаторівневність і багатоаспектність мовна особистість в ЄС розвивається з різною швидкістю та в різних напрямках. Фінансовані ЄС програми активно сприяють лінгвістичній розмаїтості й вивченню мов, але вплив ЄС у цій сфері обмежено, оскільки зміст правових актів залишається у підпорядкуванні країн-членів. Проблема багатомовності сформувала потребу у створенні відповідного правового мовного режиму ЄС, який стосується питань юридичного, політичного, культурного, функціонального та бюджетного характеру.

Основними магістральними напрямками розвитку мовної політики в ЄС є вивчення іноземної мови впродовж життя; по-

ліпшення викладання іноземних мов; створення сприятливого середовища для вивчення мов. Варто зазначити, що така політика має значну підтримку серед громадян, оскільки 67% європейців вважають, що знання іноземних мов має стати політичним пріоритетом, а ще 29% абсолютно переконані у цьому, 84% європейців впевнені, що кожний громадянин у ЄС повинен володіти щонайменше однією мовою, крім своєї рідної [11].

Необхідно також зазначити, що конституційно-правове регулювання мов у зарубіжних країнах не обмежується лише проблемою правового режиму державної (офіційної) мови, а торкається також питання гарантій прав національних меншин у сфері національно-мовних відносин. На значну увагу заслуговує досвід правового захисту національних меншин, які проводять Канада, Італія, Німеччина, Франція. Зокрема, відносно гарантій прав національних меншин толерантною нам видається мовна політика у Фінляндії. Хоча ця країна є фактично моноетнічною, оскільки 93,6% її населення становлять фіни, проте Конституція Республіки Фінляндія від 11 червня 1999 р. проголосила, що національні мови Фінляндії – фінська і шведська [11].

Процес формування “мовної особистості” – важливий складник для кожного європейського громадянина. Грецька Республіка визначає необхідність комунікативної адаптації державних службовців до сучасних потреб. Рада Європи з моменту її заснування визначила у своїх положеннях необхідність навчання мови публічного управління. Зауважуємо, що мовне розмаїття Європи з часом повинно трансформуватися з комунікативного бар’єра в джерело взаємного збагачення та взаєморозуміння.

Мовна особистість публічного управління – соціальне явище з багатьма унікальними аспектами. Унікальність мовної особистості формується внутрішнім ставленням до мови. Також слід мати на увазі, що на формування мовної особистості можуть впливати мовні звичаї та традиції. Різні моделі дослідження особистості призначені для адаптації виявлених мовних особливостей комунікативного процесу.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, мовну особистість розуміємо як динамічну систему, що характеризує індивідів у їхніх комунікативних інтеракціях і містить різні

параметри. Це функціональна й організована система, яка відображає сукупність як лінгвістичних, так і екстралінгвістичних характеристик комуніканта та вможливує відображення ним специфічних картин світу. Мовна особистість може досліджуватися з урахуванням загальнолюдських, загальнонаціональних, соціогрупових та індивідуальних характеристик мовної особистості.

Під час вивчення мовної особистості важливо виявити співвідношення інформативного та соціокультурного складників у конкретному акті комунікації, прояви індивідуальності та типовості в реалізації концептуальної системи мовної особистості, визначити важливі сценарії мовленнєвої поведінки людини в різних видах діяльності, і при цьому кожний прояв діяльності мовної особистості розглядати як реалізацію національної мовної особистості.

Таким чином, досліджено визначення сутності поняття “мовна особистість” публічного управлінця в українських і зарубіжних джерелах. Установлено, що вивчення мовної особистості може бути “наскрізною” темою різних досліджень з погляду міждисциплінарного підходу. І не випадково, оскільки без нього складно пояснити явища мовної поведінки осіб, зокрема публічних управлінців. Але оцінити значущість поняття “мовної особистості” поки що важко, оскільки воно порівняно нове та малодосліджене. Немає ні цілісної теорії, ні єдиного розуміння терміна.

Зазначимо, що в сучасних умовах дослідження поняття “мовна особистість” залишається актуальним. Невідкладним постає питання про стан законодавчого врегулювання цієї категорії для забезпечення належного рівня розв’язання національно-мовних проблем. Тому з метою ефективного та дієвого його врегулювання важливо звернутися до аналізу зарубіжного досвіду функціонування мовного законодавства. Передусім слід урахувати досвід конституційно-правового регулювання мовних відносин таких країн, як Іспанія, Італія, Франція, Фінляндія, Канада, Бельгія, Швейцарія тощо. Для цього слід проводити всебічну та ретельну правову експертизу зарубіжного мовного законодавства, а фахівцями повинні бути вироблені прогнози можливого застосування такого досвіду в нашій країні.

Список використаних джерел

1. Апресян Ю. Мовна картина світу і системна лексикографія / Ю. Апресян // Мови слов'янських культур. – М., 2006. – 291 с.
2. Бацевич Ф. Основи комунікативної лінгвістики : підручник / Ф. Бацевич. – Київ : Видавн. центр “Академія”, 2004. – 344 с.
3. Богін Г. Модель мовної особистості у її співвідношенні до текстів : автореф. дис. ... д-ра філол. наук : 10.02.01 / Богін Георгій Ісайович. – Львів, 1984. – 31 с.
4. Боринштейн Е. Особистість: її мовно-ціннісні орієнтації / Е. Боринштейн, А. Кавалеров. – Одеса : Астропринт, 2001. – 164 с.
5. Виноградов В. Окремі праці: про мову художньої прози / В. Виноградов. – М. : Наука, 1980. – 360 с.
6. Засекіна Л. Мовна особистість в сучасному соціальному просторі / Л. Засекіна // Соціальна психологія. – 2007. – № 5. – С. 82–89.
7. Караулов Ю. Русский язык и языковая личность / Ю. Караулов. – Изд. 3-е, стереотип. – М. : Едиториал УРСС, 2003. – 264 с.
8. Караулов Ю. Четыре кита современной лингвистики или о предпосылках включения языковой личности в объект науки о языке. От содержания науки к ее истории / Н. Караулов // Соотношение частнонаучных методов и методологии в филологической науке : сб. науч. тр. – М., 1986. – С. 33–52.
9. Кочеткова Т. Мовна особистість носія елітарної мовної культури : автореф. дис. ... д-ра філол. наук / Кочеткова Т. – Саратов, 1999. – 53 с.
10. Красних В. “Свой” среди “чужих”: миф или реальность? / В. Красных. – М. : Изд-во “Гнозис”, 2003. – 375 с.
11. Клоков В. Сучасний погляд на повну політику Франції [Електронний ресурс] / В. Клоков. – Режим доступу: <http://www.bygeo.ru/strany/franciya/1220sovremennyvzglyad-na-yazykovuyu-politiku-francii.html>.
12. Леонтович О. Мовна особистість: особливості комунікативної поведінки / О. Леонтович. – Белград : Баньалука, 2003. – Стил. № 2. – 208 с.

13. Неверов С. Суспільно-мовна практика сучасної Японії / С. Неверов. – М. : Наука, 1982. – 149 с.
14. Селіванова О. Основи теорії мовної комунікації : підручник / О. Селіванова. – Черкаси : Вид-во Чабаненко Ю. А., 2011. – 350 с.
15. Селіванова О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми : підручник / О. Селіванова. – Полтава : Довкілля, 2008. – 712 с.
16. Broszinsky S. Interkulturelle. Kommunikation Missverständnisse – Verständigung / S. Broszinsky. – Heidelberg : VS Verlag, 2011. – 269 s.
17. Datta A. Transkulturalität und Identität Bildungsprozess zwischen Exklusion und Inklusion / A. Datta. – Frakfurt, 2005. – 231 s.
18. Frame A. Repenser l'interculturel en communication. La performance culturelle dans la communication interculturelle / A. Frame. – Paris : Edition de bourgogne, 2008. – 644 p.
19. Weisgerber L. Sprache und Persönlichkeitswelt / L. Weisgerber. – Leipzig, 1984. – 411 s.

References

1. Apresian Yu. Movna kartyna svitu i systemna leksykohrafiia / Yu. Apresian // Movy slovianskykh kultur. – Moskva, – 2006. – 291 s.
2. Batsevych F. Osnovy komunikatyvnoi linhvistyky: Pidruchnyk / F. Batsevych. – Kyiv, Vydavnychiy tsentr “Akademiia” / – 2004. – 344 s.
3. Bohin H. Model movnoi osobystosti u yii spivvidnosheni do tekstiv : avtoref. dys. d-ra filol. nauk : 10.02.01 / Bohin Heorhii Isaiovych. – L., 1984. – 31 s.
4. Borynshtein E., Kavalero A. Osobystist: yii movno-tsinnisni oriientsii. – Odesa: Astroprynt, 2001. – 164 s.
5. Vynohradov V. Okremi pratsi: Pro movu khudozhnoi prozy / V. Vynohradov. – M.: Nauka / – 1980. – 360 s.
6. Zasiiekina L. Movna osobystist v suchasnomu sotsialnomu prostori // Sotsialna psykhohiia. – 2007. – № 5. – S. 82–89.
7. Karaulov Yu. Russkyi yazyk y yazykovaia lychnost / Yu. Karaulov. Vyd. 3-tie, stereotype. – M.: Editorial URSS, – 2003. – 264 s.
8. Karaulov Yu. Chetyre kyta sovremennoi lynchvistyky yly o predposylkakh vklucheniya yazykovoii lychnosti v ob'ekt nauky o

языке. Ot sodержaniya nauky k ee ystoriy / N. Karaulov // Sootnoshe-nye chastnonauchnykh metodov y metodolohyy v fylolohycheskoi nauke : zb. nauk pr.– M., 1986. – s. 33–52.

9. Kochetkova T. Movna osobystist nosiia elitarnoi movnoi kul'tury : avtoref. dys. d-ra filol. nauk / T. Kochetkova. – Saratov, 1999 – 53 s.

10. Krasnykh V. “Svii” sered “chuzhykh”: mif chy realist? / V. Krasnykh. – M.: Vyd-vo “Hnozys”. – 2003. – 375 s.

11. Klokov V. Suchasnyi pohliad na povnu polityku Frantsii [Elektronnyi resurs] / V. Klokov // Rezhym dostupu: <http://www.by-geo.ru/strany/franciya/1220sovremennyyvzglyad-na-yazykovuyu-politiku-francii.html>.

12. Leontovych O. Movna osobystist: osoblyvosti komuni-katyvnoi povedinky / O. Leontovych //– Beohrad : Banaluka. – 2003. Styl. № 2. – 208 s.

13. Neverov S. Suspilno-movna praktyka suchasnoi Yaponii / S. Neverov. – M.: Nauka. – 1982. – 149 s.

14. Selivanova O. Osnovy teorii movnoi komunikatsii: Pidruchnyk / O. Selivanova. – Cherkasy: Vydavnytstvo Chabanenko Yu. A. – 2011. – 350 s.

15. Selivanova O. Suchasna linhvistyka: napriamy ta problemy: Pidruchnyk / O. Selivanova. – Poltava: Dovkillia – K. – 2008. – 712 s.

Summary

The language used in public life is a frequent target for ridicule, whether by parliamentary sketchwriters making fun of ministers' speeches, or fictional works such as the television series *Yes Minister*. Yet the language used by government and public bodies is important because it directly affects people's lives.

Politics and government are public activities, and so politicians and public servants should use language that people find clear, accurate and understandable. We undertook this inquiry because we were concerned that too often official language distorts or confuses meaning. This is damaging because it can prevent public understanding of policies and their consequences, and can also deter people from getting access to public services and benefits.

Administrative language is typically used by officials and administrators in their dealings with the public. The language used in

politics and government matters because politics is a public activity and the services that government provides are public services. The public nature of government and its activities means that politicians and public servants should be required to communicate with people in a straightforward way, using language that people understand. We have encountered numerous examples of official language, however, where meaning has been confused and distorted.

Political language will not be changed through legislation or by command. In contrast to administrative language, political language puts greater emphasis on using language to persuade rather than simply to explain. This characteristic makes it difficult to establish useful models of linguistic clarity in advance; it is easier to identify bad political language after the fact than to set out in advance how to formulate good political language.

The language used in politics and government matters because politics is a public activity and the services that government provides are public services. The public nature of government and its activities means that politicians and public servants should be required to communicate with people in a straight forward way, using language that people understand.

That's why, this article deals with the analysis of the concepts "Language Personality" and "Personality" being current in modern times. The text of article provides information on how to treat these notions in terms of the branches of linguistics as sociolinguistics, psycholinguistics, cultural linguistic, etc. In addition, the article focuses on the capabilities of studying and modeling personality and linguistic identity of the person.

In the studying linguistic personality it is important to find out the correlation of the informational and socio-cultural components. To identify an important ways of speech behavior in different activities, and, in addition, each manifestation of the activity of the linguistic personality to consider as the realization of a national linguistic personality.

First of all, keep in mind the experience of constitutional and legal regulation of language relations in countries such as Spain, Italy, France, Finland, Canada, Belgium, Switzerland and others. To this should be comprehensive and thorough legal examination of foreign language legislation, and specialists should be developed forecasts of possible application of such experience in our country.